

Pardon Tanışıyor Muyuz

— elif-ayvaz · 11 Ağustos 2010

Nerede yitirdik çocukluğumuzu?

Nereye kayboldu cam bilyelerim? Onların arasına çocukluğumu da koymuştum ben.

Komşunun kızının saçını çekiştirdiğim mutlu günlere nerede?

Yara bere içindeki dizlerim, kollarım nerede?

Bez bebeklerim? Pastel boylarım, kalemlerim, resim defterim?

Nerede?

Okula gitmek için ağladığım günler de mi yok yoksa?

Mızıkçı arkadaşlarımın anlamsızlığında kaldı her şey, değil mi?

Konuşsana!

Susma öyle!

Bütün bunları da sen aldın, değil mi?

Rahat bırakmayacak mısın beni artık sen!

Yeni bir hayat kurdum kendime. Ever, yalnızım. Eskisinden daha fazla yalnızım hem de. Ama mutluyum.

Bak sen olmadan da yaşayabiliyorum.

Mutluyum işte.

...

Gideceğim buralardan. Çünkü çok çekici bir kelime 'gitmek'. Büyülü.

Gideceğim, çünkü buna ihtiyacım var. Yaşamak istediğim şeyler var.

Çünkü bu şehri neden sevmediğimi açıklayamıyorum.

Cevaplar da sende saklı, biliyorum. Ama sana gelmeyeceğim.

Evet, sana meydan okuyorum. Senden daha güçlüyüm ben.

Çok koştum, çok yoruldum. Tökezledim, düştüm. Eskisinden daha çok kanadı dizlerim. Daha çok acıdı ellerim. Ama her seferinde ayağa kalktım ben. Daha güçlü, daha kararlı yol aldım her seferinde.

Ama sen...

Sen bu kadar güçlü değilsin. Evet, çocukluğum sende. Sen aldın onları. Bununla övünüyorsun belki de.

Ama sen de diptesin.

Ben de dipteydim. Hatırlıyor musun, en iyi arkadaşım itmişti beni oraya. Yani sen!

Sonra arkanı dönüp çekip gitmiştin. Hatırlıyor musun?

Orada yaralı dizlerini karnına çekmiş, saç başı dağınık ağlayan kız bendim. Dipteydim. Şimdi senin

olduğun yerde. Ağlıyordum. Canım acıyordu. Ama dizlerim değildi canımı acıtan, biliyor musun? Sendin.

Sendin o.

Şimdi dipte olan sen misin? 'Dipteyim.' Dedin. Boyalı gözlerinde başka bir 'sen' vardı. Aradım,

bulamadım. Sana ait bir şey yoktu ortalıkta. Her şeyi silip süpürmüşsün. Nereye sakladın onları?

Beni, seni, çocukluğumuzu...

Kimin kollarında ya da dudaklarında bıraktın anılarımızı?
Sana kızmam gerekiyor, değil mi? Sana bağırمام gerekiyor. Belki biraz da acımam.
Ama yapamam ki ben bütün bunları.
Hayır, iyiliğimden değil.
Unuttun mu? Her şeyimi sen aldın. Bütün bunlar da sende.
Nefret bile edemiyorum senden. Senin yüzünden.
Anılarımı hatırlayamıyorum.
Seni hatırlayamıyorum.
Dipteymişsin.
Yardım mı etmem gerek şimdi. Hiç içimden gelmiyor tanımadığım, hatırlamadığım bir insana elimi uzatmak.
Bana öyle ıslak kedi yavrusu gibi bakma!
Kedilerden nefret ederim ben.
Gözleri seni hatırlatıyor sanki.
İstemiyorum.
Hatırlamak istemiyorum.
Gitmek istiyorum.
Zaten seni hatırlamıyorum.
...

Başka bir şehirde, başka başka hayatlarda...

...

- Pardon, tanışıyor muyuz?
- Yoksa beni hatırlamadın mı?
- Hayır!?
- Ben oyum. Çocukluğun, arkadaşın.
- Kim? Benim çocukluğum yok ki. Onu biri çaldı.
- Hayır, ben senin çocukluğum!
- Bakın, ben sizi tanımıyorum. Ne söylediğinizi de anlamıyorum. Hem benim gitmem gerek...

...

- Ben oyum! Benim. Çocukluğum!

...

- Deli midir nedir ya! Takıldı peşime, tutturmuş ben senin çocukluğum diye... hep beni mi bulur

böyleleri.

19 Şubat 2008

Elif Ayvaz